

FOLK OG LAND

NR. 17 — 10. ARGANG

LØRDAG 6. MAI 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Aase Storaeter
Mørdalen 21 B

Ad Eichmann-saken:

Kronvitnet Rudolf Kastner som forsvant

Den arabiske avis «The Arab Observer» frisker opp historien om en annen stor prosess i Israel

Folk som fremdeles etter kidnappingen av Eichmann har næret noen forhåpninger om at en ved den såkalte rettssak i Jerusalem skulle finne frem til sannheten om krigen mellom den internasjonale jødedom og det nasjonal-sosialistiske Tyskland, har sikkert mistet alle illusjoner etter at prosessen tok til med Eichmann sittende som en dressert ape i et glassbur. De forsvarsvitner som ikke passer inn i det resultat en til-sikter å oppnå blir uten videre avvist av retten, mens en på den annen side godtar de mest obskure «vitneprov», fra forlenget henrettede personer fra den annen side av jernteppet, ulykkelige som tydeligvis var villige til å «vitne» hva som helst for å skaffe seg lettelse.

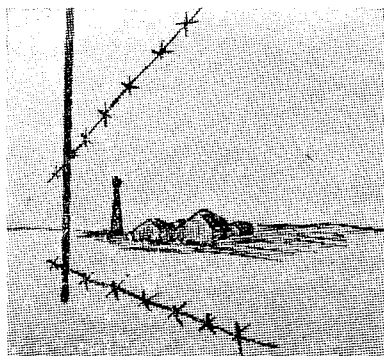
Men rent bortsett fra disse ting, som ikke kan ha undgått å vekke den alvorligste mistanke til retten hos alle anstendige mennesker, så har kanskje noen også festet seg ved en uttalelse av den israelske statsadvokaten. Han talte om «tilfellet Kastner» og hevdet at saken ene og alene gjaldt Eichmann og ikke Kastners forhold.

Dette høres kanskje litt rart ut for de uinnviede. For hvem var denne dr. Rudolf Kastner, som statsadvokaten hentydet til og som han ville motsette seg ble trukket inn i denne såkalte rettssak, som de utplukkede norske presse-representanter er så begeistret for?

For å svare på dette, må vi

Kastners venn Ben Gurion

gå litt tilbake i tiden. Tidlig om morgenen 2. mars 1957 ble det på gaten i Tel Aviv funnet liket av en eldre mann, blødende fra et friskt skuddsår. På sykehuset ble han identifisert som en fremstående israelsk politiker og medlem av Ben Gurions MAPAI-parti, dr. Rudolf Kastner, ungarsk-jødisk emigrant.

Mordet på dr. Kastner ble bare nevnt med noen få linjer i verdenspressen og det kom ingen kommentarer, skjønt den samme Kastner bare to år tidligere hadde spillet hovedrollen i en sensasjonsprosess i Israel. Det var tydeligvis bestemt fra aller høyeste internasjonale hold at saken Kastner skulle gå i glemmeboken. Og hvem er det vel da idag som forbinder dette navn, som statsadvokaten også så vidt nevnte i Eichmannsaken, med tiltalte Adolf Eichmann?

Imidlertid er det så at denne mann, som statsadvokaten ikke vil ha blandet inn i saken, står i meget intim forbindelse med Eichmannsaken. Ja, en kan kanskje, som det kjente merke H.M.P. antyder i det svenske blad FRIA ORD, si at hvis Rudolf Kastner hadde levet nå, så ville han nødvendigvis vært et av hovedvitnene. Naturligvis under forutsetning av at han fikk uttale seg fritt. Dette vil ikke si at han ville vært et spesielt vitne for forsvaret, heller ikke for anklagemyndigheten, men for sannheten om de 6 millioner drepte jøder.

*

Den ungarske jøden Rudolf Kastner kom til Palestina i 1946 og bodde i en villa som ble stilt til disposisjon for ham av den zionistiske verdensorganisasjon. Han fikk et rundelig månedlig underholdningsbidrag, men på betin-

gelse av at han ikke deltok i det offentlige liv og heller ikke innledet personlig forbindelse med noen. Slik levde Kastner til staten Israel ble stiftet i 1948, men da begynte han også å trengse seg frem i forgrunnen og krevte av Ben Gurion at han skulle skaffe ham en stilling. Skritt for skritt lykkedes det for ham å oppnå det han ønsket og han ble snart et prominent medlem av Ben Gurions sosialistiske Mapai-parti.

Men da hendte plutselig noe fantastisk, forteller «Arab Observer», en avis på engelsk i Kairo:

«En gammel jøde ved navn Melkiel Grunwald trådte frem og anklaget offentlig Kastner for å ha vært en av Himmlers medhjelpere og en forferdelig krigsforbryter. I den zionistiske ledelsen rådet det, stor oppblåst. Man fryktet for at Grunwalds opptreden skulle kunne kaste lys over visse fakta og omstendigheter som helst burde forbli mørklagte. Folk fra Israels hemmelige politi ble sendt til Grunwalds bolig for å forsøke å få ham til å tie stille, men den gamle mann lot seg ikke overtale. Han holdt sta fast på sin anklage og han fikk støtte av andre personer, deriblant en advokat, som også mente å ha noe usagt likeoverfor zionismen».

Hva var så Grunwalds anklage mot Kastner? Jo:

«Han (Kastner) skulle ha hatt til oppgave å skape legenden om at nasjonalsosialistene massakrerte og utryddet 6 millioner jøder. Grunwald hevdet at Kastner med zionistisk sam-

Kastner samarbeidet med Adolf Eichmann

LOVEN - ANDENÆSINGENE UNGDOMSKRIMINALITETEN

Et blikk på fremtiden

Av Alexander Lange

De juridiske professorer Andenæs (tilr.) og Kristen Andersen distraherer seg i festlig samvær med «Den gulblakte hopper» bort fra «retts»oppgjørets konflikt med fakta og juss.

Man undrer seg over den siden «frigjøringen» tiltagende ungdomskriminalitet, som om den var så ubegripelig. Professor dr. jur. Johs. Andenæs kom for en kort tid siden etter offentlig oppdrag med en betenkning over ungdomskriminaliteten og forslag til botemidler mot denne. Det vil med andre ord si: hvordan skal det offentlige tackle den sterkt stigende lov- og rettsforakt hos ungdommen? Det sees ennå hos herr Andenæs intet symptom på at han har gransket sin egen barm.

Som man vil se tilhører herr Andenæs slike jurister som ikke alltid har presisert straffelovens diktatoriske krav om å bli lest innenat, hva professor Jon Skeie må antas å ha lært ham. Den Andenæsiske lære til bruk for «rettsoppgjørets» ømmeste punkt ble omsider at en i straffeloven konsist beskrevet handling, f. eks. drap ikke er straffbar, hvis den tvertimot er edel død, fordi den er hensiktsmessig, grunnet riktig politisk fortegn. Her har den skoleflinke og oppadstrebbende professor Andenæs oppløst et vesentlig fundament for rettssikker-

heten i straffeloven for å tjene ett konjunkturbetont behov hos makthavende og prominente anstiftere av politiske mord. Han har her greiet — hittil — å forviske loven til lutter lyst- og karriere«fortolkning» — vitende om at straffelovens beskrivelse av gjerningsinnholdet og deres krav til de øvrige straffbarhetsbetingelser skal taes bokstavelig og nøye dek-

(Forts. s. 6)

Tatt da formannen i Dommerfor- eningen, Bjarne Didriksen angrep «retts»oppjøret

FARLIG ANSLAG MOT ADENAUERSTATEN!

Et flyveblad som ble beslaglagt hos tysk ungdom

I Vest-Tyskland driver de nasjonale ungdomsbevegelser et godt og energisk arbeid, men de blir naturligvis forfulgt av de myndigheter som i dag så servilt bøyer seg for påtrykket fra skumle internasjonale krefter. Det skal ikke stort til i Adenauers nydemokratiske og såkalte selvstendige Tyskland før en åker inn i kasjotten — faktisk mindre enn det skulle dengang Hitler styrte.

Vi har tidligere her i bladet omtalt det gyselige makkverk i bokform som også ble utgitt av et norsk forlag (som

Slutt med den tyske selvbesudling!

Et nytt makkverk våger man å by oss, som hemningsløst angriper den tyske kvinne og besudler den tyske ære, filmen «Lebensborn».

Tendens og innhold i denne film er skamløst funnet opp!

Hva var «Lebensborn» i virkeligheten?

Den internasjonale militærrett i Nürnberg dømte i 1946 om «Lebensborn»: «Av bevis materialet går det klart frem at foreningen «Lebensborn», som besto allerede lenge før

Schluß mit der deutschen Selbstbesudelung!

Ein neues Machwerk wagt man uns vorzusetzen, das hemmungslos die Würde der deutschen Frau angreift und die deutsche Ehre besudelt, den Film

„Lebensborn“

Tendenz und Inhalt dieses Filmes sind schamlos erfunden!

Was war der „Lebensborn“ wirklich?

Das internationale Militärtribunal in Nürnberg urteilte 1946 über den „Lebensborn“!

„Aus dem Beweismaterial geht klar hervor, daß der Verein „Lebensborn“, der bereits lange vor dem Kriege bestand, eine Wohlfahrtseinrichtung und in erster Linie ein Entbindungsheim war. Von Anfang an galt seine Fürsorge den Müttern, sowohl den verheirateten als auch den unverheirateten, sowie den ehelichen und unehelichen Kindern. Der „Lebensborn“ war unter den zahlreichen Organisationen des Dritten Reiches die einzige Stelle, die alles tat, um diesen Kindern eine angemessene Fürsorge zuteil werden zu lassen und ihre rechtlichen Interessen zu wahren.“

DIE NATIONALE JUGEND FORDERT:

Schluß mit der deutschen Selbstbesudelung!

Gewissenlose Elemente betreiben heute noch in raffinierter Weise einen „geistigen Morgenthauplan“, der uns als willenlose Herde eines Tages dem Bolschewismus ausliefern soll.

Ereilt diesen Hetzern die richtige Antwort!

Unterstützt uns in unserem Kampf!

Für eine gerechte Beurteilung unserer Vergangenheit!

Für den rechten Standpunkt der deutschen Jugend in der Gegenwart!

Für eine bessere Zukunft unseres Volkes als gleichberechtigten Partner in einem zukünftigen antibolschewistischen Europa der Neuen Ordnung!

BUND HEIMATTREUER JUGEND (BHJ)

Wenn Du bei uns mitarbeiten willst, so wende Dich an umseitige Anschrift!

Verantwortlich f. d. L.: Hans Hübner, Nürnberg, Galgenhofstraße 47

C. Haas, Nürnberg

iallefall ikke lenger er i god tro) som en tysk SS-offisers «erindringer». I denne bok ble også løgnhistorien om «Lebensborn» — SS-menneskestutteriet gjenoppstått fra 1. verdenskrigs engelske propaganda gjenopplivet. Senere er det i Tyskland dreiet en film om dette «Lebensborn», siden boken ble så god forretning.

Bund Heimattreuer Jugend (BHJ) laget i den anledning et flyveblad, og søkte i henhold til loven myndighetene om å få dele det ut. Svaret var en husundersøkelse hos forbundets pikeleder i München, hvor opplaget av flyveblad ble beslaglagt. Som grunn ble anført at det var forfatningsstridig og forherliget nasjonalsosialismen! Vi gjengir flyvebladet her, så våre lesere selv kan bedømme friheten i dagens Vest-Tyskland. I oversettelse lyder det:

krigen, var en velferdsinstitusjon og i første rekke et fødehjem. Fra begynnelsen av gjaldt dens forsorg mødrene, såvel gifte som de ugifte, såvel de barn som var født i ekteskap som utenfor. «Lebensborn» var blant de tallrike organisasjoner i Det tredje rike det eneste sted, som gjorde alt for å la disse barn bli en viss forsorg til del og for å varetta deres rettslige interesser».

Den nasjonale ungdom krever: Slutt med den tyske selvbesudling!

Samvittighetsløse elementer bedriver i dag fremdeles på raffinert måte en «åndelig Morgenthauplan», som skal utlevere oss en dag som en viljeløs hjord til bolsjevismen.

Gi disse hetsere det riktige svar!

Understøtt oss i vår kamp!

Bak kulissene —

(Forts. fra s. 4)

tidligere minister medgir: «Jeg innrømmer å ha gitt forhenværende minister Jean Zay flere ørefiker. Jeg har gjort dette fordi nevnte herr Zay i et dikt, som har vakt avsky hos alle patriotiske franskmenn, har skjennet det franske flagg og minnet om våre falne».

«Inngir De anmeldelse for voldelig overfall, herr minister?» spør politioffiseren, som leder forhøret.

«Nei», svarer Jean Zay. «Jeg ber bare om å bli bragt ombord på skibet vårt».

«Massilia» reiser fra Rabat videre til Casablanca. Det varer tre dager, fra 24. til 27. juni 1940 før passasjerene får gå iland. I mellomtiden har det dag etter dag samlet seg en stor menneskemasse på kaien for ikke å forsømme utskibningen av de uønskede gjester. Da det er kommet så langt at mengden ser passasjerene bestige ferjebåten som skal bringe dem til land, bryter det ut en voldsom piping og hujing. Jo nærmere båten kommer bredden, desto tydeligere hører man hvorledes en her tenker å ta imot dem.

Mandel sitter blek og sammen-sunken. Han presser en bronsestatue mot brystet. Den fremstiller Clemenceau, hans mester — det er en kopi av den gamle «tiger», som står på Avenue de Champs Elysée og viser ham slik han pleiet å besøke skyttergravene under første verdenskrig — i flagrende kappe og med en bulete hatt på hodet.

Daladier og den tidligere minister Delbos er ikke med ferjebåten. De har latt seg sette iland i en liten robåt ført av innfødte fra land. Slik håper de å undgå mengden Men også det er omsonst — de blir oppdaget, og man peker allerede fra det fjerne mot de to menn.

De vet ikke lenger hvor de skal ta veien. De løper over havnebanens skinner. Der står godsvogner — hurtig klatrer de opp. Gudskjelov — døren er åpen! Daladier og Delbos forsvinner i vognens mørke indre og skyver døren til.

De hører hvorledes menneskemassen kommer rasende, hvorledes det blir lett etter dem — men litt etter litt stilner bråket av. Forsiktig åpner Daladier skyvedøren og titter ut — da blir han oppdaget og en stemme roper: «Se der — 'stuten fra Carpentras' i kuvogna!»

Neste morgen innfinner tre herrer seg hos plasskommandanten, general Lebrun (han heter det samme som statspresidenten,

For en riktig vurdering av vår fortid!

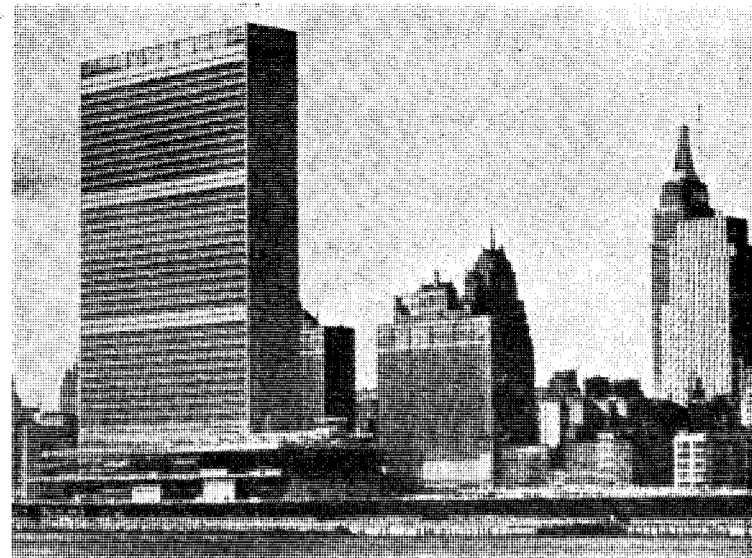
For den tyske ungdoms riktige standpunkt i nåtiden!

For en bedre fremtid for vårt folk som likeberettiget partner i et fremtidig antibolsjevisk Europa av den nye ordning!

Bund Heimattreuer Jugend (BHJ)

Hvis du vil samarbeide med oss, så henvend Deg til adressen på baksiden!

«Babelstårnet» FN

Denne institusjon er planlagt og satt iverk av verdens største krigsforbrytere, Roosevelt, Churchill og Stalin sammen med deres trådtrekere og senere under tilslutning av mer eller mindre naive hevn-gjerrige kretser, der for evig skulle holde Tyskland i lenker.

Hva har nå dette monstrum på 35 etasjer hittil utrettet? Først og fremst Koreakrigen, som kostet uhyre summer av ødeleggelser og menneskelig og hvem det lykkedes å splitte en nasjon i 2 deler til en uopphørlig kamp og hat, men til profitt for trådtrekkerne, enten de nå var pengefyrster i New-York, London og Paris eller våpenfabrikanter og leverandører og skipsredere. — Noe til verdens fred og sameksistens bidro det ikke, allerminst til fremme av Guds rike på jorden.

Så til resolusjonen om menneskerettighetene, dette oljeblad, som den slo om seg med, og som den hele tid er blitt stående på papiret som reklame for institusjonen, samtidig som den misshandlet ved sine medlemmer millioner av mennesker, fordi de hadde tillatt seg å ha andre politiske meninger. Og fengsler, straffeanstalter og straffeforanstaltninger blomstrer fortsatt som aldri før blant dens medlemmer. Vi behøver bare å peke på de mest fremtredende i så henseende: Sovjet, Polen, Ungarn, Tsjekoslovakia, Romania o.s.v, selv om intet land i den krets er ubesmittet som heter de «allierte makter» under siste verdenskrig.

Kunne en vente annet, når

men er ikke i familie med ham). De er skitne og fæle, med istykkerrevne skjorter og ber om nytt tøy: pøblen har tilredt dem slik og har kastet all deres bagasje i vannet. De tre er herrene Daladier, Campinchi og Mandel.

Men Mandel har ikke gitt opp sine planer — og så utspiller da siste akt seg i hans renkespill.

Neste gang: Telegrammet fra Afrika).

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

de forbryterske makter hadde sikret seg faste sæter i ledelsen — permanente og uavsettelige? Sovjet, den ypperste representant for Satans herredømme på jorden, kan jo ved sin stemme — veto — sette bom for det meste, og de andre mer eller mindre besmittede politikere som er i administrasjonen eller valgt som representanter for sine lands regjeringer, går visselig ikke GUDS veier i denne gjerning, men søker for det meste å varetta sine personlige interesser og få et levebrød derav.

I sine taler og praktfulle ord er de voldsomt ivrige — «teoretisk» mot all urett, men i praksis er det neppe en eneste, som tør synge ut mot uretten for der binder deres regjeringer dem.

KONGO er det mest glimrende eksempel på institusjonens hjelpeløse forsøk på å «regjere», for denne koloni var av Belgia igjennom et tidsrum av over 50 år — tross intriger fra Englands side helt fra begynnelsen, holdt i ro og fred ved hjelp av en liten hær, mest bestående av innfødte. Men da det viste seg at landet inneholdt uanet rikdom på alt, gjaldt det først og fremst for Sovjet og pengehyenene å bringe uro der. Da så FN. meget overilet tok det «frigjorte» Kongo opp i institusjonen som «medlem» for å lede og hjelpe det, lykkedes det på et par måneder å bringe det hele i kaos, opprør og krig ved blodsutgydelser, verre enn det noen gang hadde hendt tilsammen på de over 50 belgiske år. De løftet forbryteren Lumumba opp til førsteminister, og da han falt på sine gjerninger, ble han kanonisert som helgen.

Nå går tragedien videre, hvor det blir FN. som selv ved sine «nøytrale» kontingenter utgyter blod. Regningen for all denne FN-herligheten får de stakkars nøytrale, fordi de lot seg lokke i «rottefellen».

Men «Babelstårnet» må ramle overenne som alt, der ikke har GUDS velsignelse, skjönt geistlige opptrer som forsvarere, men de har jo øvelse i å forsvare uretten, noe de alltid har gjort med kriger, når de ble oppfordret til det. Men NEMESIS uteblir ikke. Karl Seeland.

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Nydemokratisk ideal

Det store gledeshyl i norsk presse over at »demokraten» de Gaulle trakk det lengste strå i striden med konkurrerende generaler, må virke iallfall svakt komisk på enhver som har litt av hukommelsen i behold. For selv om de Gaulle denne gang har fått stor og mannjevn oppslutning av de venstreradikale krefter i Frankrike, med kommunistene forrest i demonstrasjonstoget, så kan en vel vanskelig få sagt at det er dette med «demokratiets trofaste forsvarer» som passer best på general de Gaulle, — eller på kommunistene for den saks skyld.

de Gaulles politiske løpebane begynte som kjent i 1940, da han — i likhet med NATO-general Challe nå — gjorde opprør mot Frankrikes ubestridelig lovlige regjering under marskalk Pétain og begynte for seg selv utenfor moderlandet. Ja, likheten mellom det som hendte dengang og det som hendte nå, bare med de Gaulle i motsatte roller, er så frapperende at en nesten kan snakke om skjebnens ironi. Dengang var det general de Gaulle som ikke ville godta at statssjefen marskalk Pétain avviklet den tapte krig. Nå var det general Challe og hans kolleger som ikke ville avfinne seg med at statssjefen general de Gaulle avviklet den tapte krig i Algerie. Begge gjorde opprør mot det som etter demokratisk praksis var den lovlige regjering.

De begikk noe som DAGBLADET i sin de Gaulle-begeistring og NATO-avsky betegner som «fedrelandsforræderi». At det akkurat er den betegnelsen som passer på tilfellene, tør være mere enn tvilsomt, men så er det da heller ikke så greit å holde rede på DAGBLADETS underlige og nyanserte sprogbruk når det gjelder disse forræderipåstander som bladet så mistenkelig slår om seg med. I tillegg til det almenkjente uttrykk «landsforræderi», har vi nå fått det noe mer pompøse «fedrelandsforræderi», som vel da kanskje er en grad verre i bladets øyne. Dessuten har vi da den underlige avart som så mange av dette blads lesere fikk stifte bekjentskap med: «landssvik». Foruten naturligvis «høyforræderi».

Men tilbake til den gode demokrat de Gaulle, som nå tydeligvis i DAGBLADETS øyne skal redde bladets kjære nydemokrati ved å praktisere sine diktatoriske fullmakter til siste konsekvens — blant annet ved å halshugge generalene og sende hjem de deputerte som han i sin tid truet til å gi seg makten.

Og når vi nå nevner dette med de diktatoriske fullmakter, som de Gaulle skaffet seg, også ved et kup, og ved hjelp av de generaler DAGBLADET nå krever skal knekkes, så er det umulig å la være å tenke på en annen av de store demokrater, Adolf Hitler, som gjorde temmelig nøyaktig det samme. Han skremte også de folkevalgte til å gi seg slike fullmakter. Han knekket også med hård hånd opposisjonen fra sine gamle hjeper i SA og fra generalene i Reichswehr. Og i likhet med de Gaulle ble han senere legalisert av velgerne ved valg og folkeavstemninger.

Hva er det så som gjør at denne franske general de Gaulle, som ved enhver anledning har forrådt det DAGBLADET kaller demokratiet, og har kunnet gjøre det i kraft av den støtte han har i de vepnede styrker, plutselig heies slik opp i den meget demokratiske norske presse med det antimilitære DAGBLADET i spissen?

Så stor er begrepsforvirringen i dette land, at en bare kan gjette seg til hva disse nydemokratiske skrivekarle egentlig mener med alle de rare ordene og alle de rare begrepene.

Og skal vi gjette, så må det være dette, at rundt de Gaulle samlet det seg straks en rekke av de beundringsverdige partipolitikere som lydige aksepterte hans diktatur og hans brudd på de demokratiske spilleregler. De

Nordiska Rikspartiets
Göteborgsavdelning,

Oden avhöll fredagen den 3. mars ett kompletterings- och medlemsmöte. Det var en partikamrat, som hade ställt sitt hem till förfogande.

Lokalfrågan, medlemsanskaffningsmetoder och ungdomsarbetet, var de stora frågorna, — och efter att de nog så slitdragna spörsmålen var genomkämpade, överlämnades ordet till mötets gäst: Sven A. Lundehäll. Han hade betitlat sitt tal med «Arvet från Rudolf Kjellén och Viktor Rydberg.» Lundehäll underströk vikten i det nordiska samarbetet, det som en gång så ärligt utformades — för oss sena tiders ättlingar — av Vidkun Quisling.

Med starka applåder och blommor blev hans tal belönat.

B.

FOLK OG LAND

i sommertiden

Fra dette nummer av komer FOLK OG LAND i likhet med tidligere år i sommertiden bare hver 14. dag. Vær så snild å notere dette, så De sparer Dem for unødige forespørsler.

Fremmedlegionen

«Fremmedlegionen oppløses når det blir fred i Agerie», forteller NATIONEN i en overskrift, og tilføyer: «Og hvor skal da alle eventyrere gjøre av seg?»

Vi frykter på vår side ikke for at de skal bli arbeidsløse. Om ikke annet så får de sikkert en jobb hos en av de «frigjorte» negerhøvdinger som blant andre NATIONEN er så begeistret for.

Ellers er det pussig å legge merke til hvor upopulær Fremmedlegionen er blitt i norske aviser i motsetning til da man hyldet den for «hjelpen» til Norge i 1940.

fikk lov til å beholde noen bein og velavlønnede stillinger — til og med som «ministre», mot å opptre som en slags demokratiske gjøglere i de Gaulles diktatur. Generalene i Algerie var derimot ukjente faktorer uten påheng av holdningsløse levebrødspolitikere. Og siden de norske aviser er de norske partipolitikeres trofaste leiesoldater i kampen for «demokratiet», jubler de for den franske general som de vet iallfall kan bruke avdankede partipolitikere og lydige politiske lederskribenter som staffasje.

Og mens general de Gaulle — innimellom atombombesprengningene — forbereder nye anslag mot demokratiet, kan vi altså som en liten pussighet notere oss den norske nydemokratiske gleden i

Hva er demokrati?

Av Kai Normann

Vi lever i en verden hvor slagord og klisjeer har trådt istedetfor personlig tenkning. Evnen til objektiv vurdering synes nesten forsvunnet, de fleste mennesker tenker ikke, de sluker rått hva andre mener for dem. Slik er det blitt mulig å lede den offentlige opinion gjennom presse, litteratur, radio og fjernsyn på en måte som med et mildt uttrykk må betegnes som utiltalende, idet sannheten bare så altfor ofte underslås eller tukles med og forvrenses til ugjenkjennelighet, mens løggen settes i høysetet og pyntes på til også den ikke kan kjennes igjen.

Det er klart at denne systematiske fordummelsesprosess er i høy grad samfunnsskadelig. Den nivellerer og forflater, den er i sannhet «opium for folket». Og fremfor alt: den betyr moralsk sett at vi forføres til å være med på å tjene løgn og urett. Mange opinionsforførte mennesker ville gyse hvis de ble klar over hvilken urett de var med på. — Evnen og viljen til objektiv tenkning er en Guds gave, et av de største aktiver et menneske kan eie. Sammen med viljen til sannhet og rettferd er den objektive vurderingsevne et umistelig samfunns gode.

Uten vilje og evne til å tjene folket ved å løfte det ikke bare materielt men også moralsk, kan et virkelig demokrati ikke eksistere. Hvor egennytten går foran fellesnytt, og hvor samfunnet er løst opp i samfunnsgrupper som ut fra egeninteressene bekjemper hverandre, er intet sant demokrati mulig.

Begrepet demokrati har gjennomgått en utvikling som i folkenes bevissthet har gjort det synonymt med den ideelle styreform ut fra menneskerettighetene. Men et virkelig demokratisk styre er bare mulig når landets — eller landenes — regjering ikke opptre som en partiregjering — en partisk regjering, men objektivt, rettferdig og kjærlig varetar hele folkets interesser — også mindretallets.

Demokrati i form av flertallets tyranniske styre på mindretallets bekostning er intet sant demokrati. Idet denne jernhel på mindretallets nakke strider mot demo-

partipressen av alle avskygninger over det som vederfares demokratiet ute i verden.

kratiets ånd, uthuler en dette og gjør det til et skalleskjul for utfoldelsen av et maktapparat til beherskelse og undertrykkelse av mennesker som i et demokratisk samfunn skulle ha det samme krav på fulle menneskelige rettigheter som flertallet.

I sin tid var demokrati, folkstyre, flertallsstyre, en idé som fenget på grunn av at folket reagerte mot å være umyndiggjort. Idet man under demokratiets maske krenker demokratiets bærende prinsipper, gjør man narr av folket og håner demokratiet.

Hva er demokrati? Vel ikke en stadig fremadskridende fordummelsesprosess, hvor avisenes overskrifter måler tidens pulsslag?

Hvilket nonsens presteres det ikke i demokratiets navn! At den hvite mann jages ut av Afrika, at det er definitivt slutt på hans verdenshermefoni, skulle man ikke rope hurra for. Det betyr jo i virkeligheten at vår hele kulturform, vårt lovpriste «demokrati», vårt og våre etterkommeres liv, vår velferd og vår fremtid er i fare. Les historien, les avisene, innse at iallfall til denne dag har vår verden ikke vært en fredelig verden. Den nasjon som lot hånt om sine maktposisjoner har endt som de andres slave.

Er det da bare fjolleri å arbeide for en bedre verden? Nei, det er en nødvendighet. Men man når ikke dette mål ved å gi de underutviklede folk makt. Aller minst ved å la dem imitere vårt forløyete demokrati. Til dette er demokratiets navn alikevel for godt!

Eichmann-saken

I den tyske Bundesrepublikken finnes det alltid varme forsvarene av nydemokrati, lover med tilbakevirkende kraft og lignende siviliserte foreteelser som har avløst det tredje rikes gyseligheter. Det er da også noen som synes det får være grenser for rett og rettferdighet i Jerusalem også: I et telegram fra Aftenpostens berømmelige Bonn-korrespondent heter det således at «forbundsansler Adenauers talerør, den katolske avisen Rheinische Merkur råder Servatius til å vokte seg vel for å føre et forsvar for massemorderen som kan skade Vest-Tysklands anseelse i (det nydemokratiske) utlandet». Så nå er det vel satt stangtøy med stramt kjede i munnen på forsvaret. Det skal ikke være noen slinger i rettferdighetsvalsen.

Alt i kjøle- og frysebransjen

HJEMMEFRYSERE, KJØLESKAP, KJØLE- OG FRYSE-
ANLEGG, SAMT STORKJØKKENUTSTYR.
FORDELAKTIGE PRISER OG SERVICE

Østlandske Kjølesalg

EDVIN DALBERG

L E N A

For negrene er djevelen hvit som en due

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Ved Afrikas kyst

Stemningen blant de hundre flyktninger, som var temmelig trykket de første jammerfulle timer, bedrer seg etterhvert. Det kommer ingen bombefly og det kommer ingen ubåter. Sjøen, som til å begynne med var temmelig opprørt, blir fredeligere, og da de har Kap Finisterre i det nordvestlige Spania bak seg, blir det pent vær og ingen sjø. Som følge av dette stiger også passasjerenes krav — stadig hyppigere hører man i samtale mellom de deputerte og de tidligere ministre: «Vi representerer den virkelige regjering — de folk som har kastet oss ut av Frankrike er forbrytere og skal komme til å betale for det en dag!»

De tre tidligere ministre Daladier, Champinchi og Mandel sitter ved siden av hverandre på en benk på dekket og ser stumme på det uendelige hav. En matros som erger seg over dem, går forbi og roper til dem: «Leve Pétain!»

«Enhver ærlig mening har noe for seg», bemerket Daladier tørt, og så ser de tre påny tause ut over havet.

Men så kommer det en dag da roen tar slutt — nordvestkysten av Afrika dukker opp, og «Massilia» lar ankeret falle foran Rabat, hovedstaden i Fransk Marokko — her residerer såvel sultanen som generalresidenten. Nesten halvparten av innbyggerne er europeere og garnisonen er sterk.

Under reisen har Georges Mandel stadig påny forsøkt å sende telegrammer gjennom skibets telegrafist, men det har ikke lyktes ham en eneste gang. Kapteinen har strengt forbudt at passasjerene setter seg i forbindelse med utenverdenen. Nå forlanger Mandel å bli satt iland — som tid-

Partipolitikeren Daladier var ikke så høytalende i Casablanca

ligere koloniminister kjenner han embetsmennene der og vet hvem han kan regne med i sine planer. Men påny nedlegger kapteinen veto — Mandel blir ikke sloppet iland, for bestemmelsen lyder at skibet skal bringe de farlige passasjerer til Casablanca.

For Jean Zay lyktes det imidlertid å få etpar timers landlov. Hvis han hadde visst hva som forestod ham der, ville han også ha blitt ombord — —

Efter ham forsøker Daladier å forlate skibet. Han snakker ikke først med kapteinen, men går energisk ned fallrepet til båten. Men der nede står en offiser, og uten å ytre et ord stiller han seg i veien for den tidligere ministerpresident, slik at Daladier igjen må stige opp fallrepet.

I Rabat

Jean Zay er fremdeles i sekondløytnants uniform. Han har besøkt venner i Rabat og vil nå begi seg ombord igjen. Hans venner ledsager ham. Men ryktet om hans tilstedeværelse har bredt seg, og plutselig ser han seg stillet likeoverfor en menneskemasse, som vil ham tillivs. «Desertør! Desertør!» lyder det villt mot ham. Raskt skyver hans venner ham inn i en drosjebil, stiger selv inn sammen med ham, bilen kjører hurtig avsted, og slik unnkommer Zay sammenstøtet.

Bilen stopper ved kaien, Zay stiger ut, han ser seg engstelig omkring — gudskjelov, her ser han ingen truende menneskemasse. Men da trer en flyveroffiser hen til ham, griper den tidligere minister i brystet og fiker til ham først på det venstre og så på det høyre kinn.

«Men hva har han da gjort Dem!» roper Zays venner, som imidlertid ikke våger å gripe inn med makt.

«Meg har fyren ikke gjort noe», svarer offiseren rolig, «men riktignok de halvannen million døde fra siste verdenskrig. Kjenner De ikke hans foraktelige dikt om den blåhvitrøde fillen, som det ikke lønner seg å dø for?»

Nå er det kommet politifolk til. Det blir tatt opp rapport, og offiseren som har fiket opp den

Forts. side 2

Bjarne Michael Langelo intervjuer nigerianeren Kola Ajayi for Folk og Land

menligninger mellom den hvite og svarte rase med ukonvensjonelle synspunkter. Han behersker ikke mindre enn fem språk.

— Man treffer på de merkelige forestillinger om negre blant de hvite, sier han — Endel ser på oss som utkleddes ville dyr, mens andre rygger tilbake for den svarte fargen. Ofte skremmer man barna med oss. Noen sier vi er i slekt med den onde selv. Dette kommer vel av at den europeiske djevelen er kullsvart. I Afrika er denne mektige potentat hvit som en due. —

Slik forteller den europeiserte Kola Ajayi, som sier at han ønsker bare fred på jorden, forståelse, brorskap og vennskap mellom hvite og svarte.

— «Fortell om din ungdom i de afrikanske jungler», ber jeg.

— «Jeg har vokst opp blant hundrevis av små, svarte barn i urskogen, lekt som de og levd livet som de . . .

Som unggutt har jeg kjempet mot junglens ville dyr, tigrer, løver, leoparder og slanger. En elv rant gjennom dalen hvor jeg vokste opp. Der vrimlet det med krokodiller og flodhester. En ubarmhjertig hete og tørketid, vekslert med voldsomme regnperioder. Elven gikk da over sine bredder og gjorde det vanskelig å drive jordbruk i større stil. Dalen ville vært overgrodd med urskog der-

Forts. side 6

De hvite kolonister, ikke minst engelskmennene, har syndet storligen mot den innfødte befolkning, og har utbyttet den helt opp til de siste tider på samme måte som Europas arbeiderbefolkning ble utbyttet i gamle dage, men den hvite mann har også bragt de sorte mange goder, ikke minst trygghet og fredelige forhold.

Slik forholdene nå arter seg, må de farvede raser naturligvis få råderetten på det som ubestridelig er deres egen jord, selv om det naturligvis på den annen side vil berøve dem mange av den europeiske sivilisasjons goder. De vil som i Kongo møte sultens, forfølgelsens, barbariets problemer, disse som den hvite kolonimakt beskyttet dem mot. Men så meget kan kanskje den tvilsomme frihet og nominelle selvstendighet være verdt for disse halvville sorte?

Europa trenger imidlertid å samarbeide med Afrika, fordi en bare gjennom et slikt samarbeide kan danne grunnlaget for en maktblokk sterk nok til å motstå den øvrige verden. Vi må rekke hånden frem til et slikt samarbeide, men det kan ikke og må ikke — av hensyn til begge raser — bety at vi skal

åpne våre grenser for en invasjon av farvede. La oss også holde fast ved at for alle raser er det en synd mot naturens orden å blande seg med en annen. For det Gud har adskilt skal heller ikke menneskene sammenføye.

Det kan på bakgrunn av det her anførte være av interesse å høre hva en av de sorte selv mener om slike spørsmål. Han er utdannet i Europa og har tilpasset seg et europeisk miljø, og det preger naturligvis hans synspunkter og uttrykksmåte. Det er vår gamle kjenning, sjømannen Bjarne Michael Langelo, som på vegne av FOLK OG LAND har intervjuet en representant fra det sorte Nigeria. Langelo før i parantes bemerket tilsjøs under okkupasjonen og tjenestgjorde også i de norske styrker i britisk tjeneste. Han hører således egentlig til «på den annen side», men han er blitt klar over «retts»-oppgjørets urett, og vil gjerne være med på å slå en bro mellom de anstendige på begge sider. Derfor kommer han også til FOLK OG LAND med sitt manuskript, som vi gjengir her:

Mer enn noen sinne er oppmerksomheten rettet mot Afrikas kontinent og raseproblemen. Hvordan arter så livet seg i det indre av det svarte, mørke fastland?

Negeren Kola Ajayi så dagens lys i Nigerias jungel. I Lagos, Afrikas Liverpool, kom han for første gang i kontakt med den hvite kultur og den europeiske sivilisasjon. Han tilhører den sterke Jorubastammen. Som student i U.S.A. og England og journalist i New Times og Ethiopia News i London, har han fått alle muligheter til ut fra sin bakgrunn å trekke sam-

Hovedstaden i Nigeria, Lagos, som Kola Ajayi forteller FOLK OG LAND om

Bjarne Michael Langelo

OLAF HOLM:

Vidkun Quisling

«Det er just så at i anelsens mangel har mannen med hoven sin beste engel».

I.

Vidkun Quisling ble under prosessen mot han ofte betegnet som en gåte. Han svarte, at man heller burde forsøke å løse gåten om det norske folk. Nu, hans forfølgere ville gjerne dekke seg bak folket, men folket i sin alminnelighet har ikke skylden for den behandling han ble tildel. Bebreidelsene for denne er da også kommet derfra.

Der ble gitt mange forunderlige bidrag til løsningen av denne «gâte». En av dem var, at i rettssaken mot Quisling grep aktor i sin vânde til noe, som han kalte «personlighetsforandring», som skulle bevise(!) at Q. i strid med samtlige vitneutsagn, som gikk ut på at han var et hederlig og verdifullt menneske, skulle være blitt en forbryter ved forandring av sin personlighet.

Det er også servert som en forklaring på «gâten», at hans mor skulle ha ønsket, at han måtte bli til noe stort. Det siste turde være nok så alminnelig mellom mødre, uten at det kan sees å ha ført til noen overflod av store menn.

Det hele gir et bilde av, hva der kan gripes til i mangel av relevante argumenter og i stilltiende erkjennelse herav, når der reises sak mot en mann i den forutbestemte hensikt å ta livet av ham, uten hensyn til gjeldende lov og rett.

Quisling var forut for sin tid og led av den grunn den skjebne, som slike skikkelser opp gjennom historien har lidd. Det er blitt nok så stille om hans navn nu, d.v.s. der slenges ikke lenger ukvemsord etter hans minne. Farlig å røre ved, etter som nu rettsindigheten så smått begynner å ta sin plass igjen i samfunnet.

«Eftertankens bleka krankhet!»

II.

Leo Tolstoy er i sin roman

«Krig og Fred» inne på den tanke, at de betydelige menn opp gjennom tidene kun er redskaper for en høyere makt i verdensutviklingen. Pasternak beklager i sin nu så bekjente bok, at Tolstoy ikke har utdypet tanken videre.

III.

Den gamle vismann Aga Kahn, som døde for noen år siden, har i sin etterlatte bok om sitt levnetsløp noen innledende ord om forskjellen på Islam og kristendommen, og hva muhammedanerne oppfatter som engler. De tror ikke på engler som metafysiske vesener, som de kristne gjør, men anser slike menn som Buddha, Brahma, Sokrates, Kristus m.v., som innleder nye epoker i verdensutviklingen, som redskaper for en høyere makt. (Slett ingen dum tanke). Han utdyper dette i følgende resonnemang, som her gjengis etter hukkommelse:

Alminnelige mennesker søker å få et blick inn i fremtiden ved å legge sammen to og to til fire ut fra tidligere erfaringer og viten. Men, sier Aga Kahn, der forekommer opp gjennom historien fra tid til annen mennesker, som ikke behøver å gå denne besværlige og usikre vei. «Det kommer til dem», for å låne et uttrykk fra Knut Hamsun. Denne form for begavelse, så sjelden den enn er, forekommer naturlig nok på alle livets felter.

Det kan være grunn til i denne forbindelse å sitere forrige århundres anerkjent største statsmann Bismarcks svar på spørsmålet: «Hva er en statsmann?». Det lød i all sin beskjedenhet: «En statsmann har ingen innflytelse på verdensutviklingen, men han aner den og benytter seg av det». Det er ikke mange av Vestens «statsmenn» i dette århundre, som holder dette mål, men der er uhyggelig mange politikere, som ikke har hat noensomhelst anelse om konsekvensene av sine tiltak.

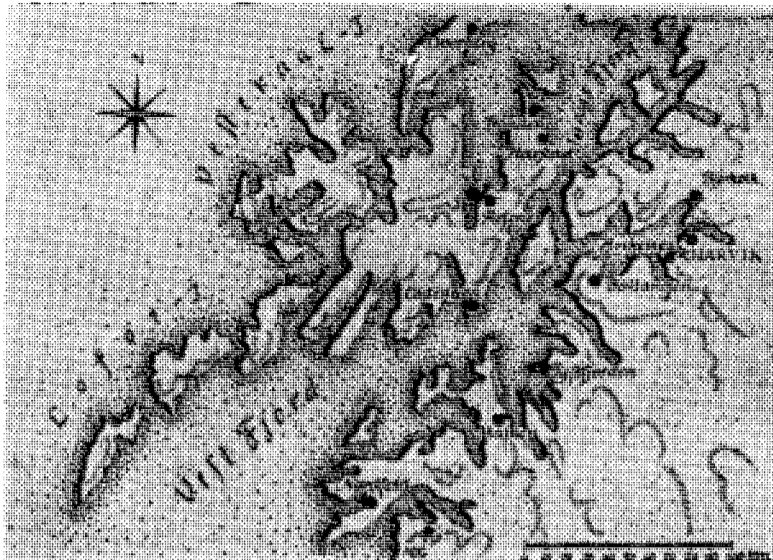
Quisling hadde denne be-

Forts. side 7

SIEGFRIED:

Da England forberedte angrepet på Norge

Spionasjeordre viser at en var innstillet på eventuelt å bruke makt ved landsetting

«Kan karter over byen og havnen fåes på stedet?» spurte det britiske admiralitet Englands «konsul» i Narvik.

Det er vel ingen meningsberettiget lenger i dette land som benekter den historiske kjennsgjerning — innrømmet også av britiske skribenter fra Churchill og nedover — at England og Frankrike kolblodig planla og fikk gjennomført dette å trekke Norge inn i verdenskrigen. Det er ugjendrivelig bevist og innrømmet at de vestallierte etter lange forberedelser allerede hadde innskibet troppeper for å følge opp mineutleggingen i norsk farvann og for å opprette en ny hovedkrikkueplass i Skandinavia, da tyskerne også slo til og kom foran med noen timer til de samme havner som også de vestallierte hadde utsett seg. At tyskerne var de vestallierte så knusende overlegne militært sett at disse ble kastet hodekuls ut av Norge igjen da de senere forsøkte å opprette sin norske hovedfront, endrer intet i dette.

Videre er det idag helt klarlagt at Hitler ønsket et nøytralt Skandinavia og tilsist — etter det britiske nøytralitetsbrudd i Jøssingfjord — bare nødtvunget satte igang de tyske motforholdsregler som idag i den norske presse og i andre publikasjoner, såvelsom i kringkasting og fjernsyn kalles «det tyske overfall på Norge». Et historisk riktigere navn ville naturligvis være: det vestallierte overfall på Norge.

Det som fremdeles ikke er helt klart er i hvilken utstrekning norske politikere og andre samarbeidet med England om å trekke sitt fedreland inn i den ødeleggende krig. De forholdsregler som ble tatt 8. og 9. april fra styresmaktens side tyder på litt av hvert i den retning, og det må bli et uavviselig krav at det bringes klarhet på dette historisk viktige punkt, som har og må få konsekvenser langt ut over dagen. På den annen side synes

holdet er likevel av den aller største interesse i den forbindelse vi nevner ovenfor. Brevskriveren pålegger konsulen, hvem han forøvrig betegnende nok titulere kaptein, at denne omgående («tjep, tjep») skal sende en agent til Tromsø for å innhente svar på et spørreskjema. Det kan ikke være tvil om at det her dreier seg om gjennomføringen av en ekspressordre fra admiralitetet. Nesten komisk virker instruksjonen om at kureren skal skjule det dokument, som «skal berede konsulen i Narvik glede og oppmuntring i de lange vinteraftner» under skjorten. Vi gjengir sammen med denne artikkel brevet i faksimile. I oversettelse lyder det slik:

Kjære Konsul-Kaptein.

Hermed vil jeg først introdusere for Dem min fortrolige assistent Maxton og anbefaler ham til Deres velvilje.

Han bringer med seg et spørreskjema, som skal sørge for underholdning og morskap i de lange vinteraftner.

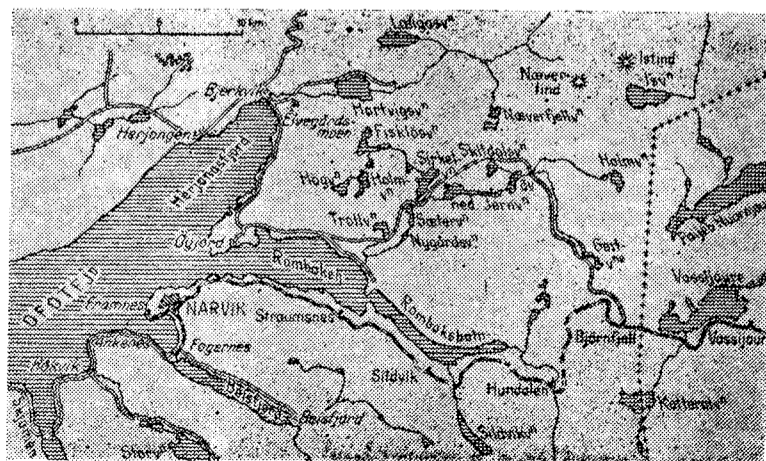
Admiralitetets ordre går ut på at denne sak skal ordnes «tjep, tjep» uten hensyn til hva det koster. Jeg foreslår derfor at De sender en av Deres kloke unge menn med hans lille pakke til Tromsø, og at han der venter på svar og bringer dette tilbake til Dem. Så skal De sende, la oss si Smith, med Deres og Tromsøs svar ned til meg, men han må bære brevet innenfor skjorten for at man ikke skal få vite at han har et brev hos seg. I mellomtiden skal De bestille et svensk innreisevisum for Smith, tur-retur, og hvis det skulde volde noen slags vanskeligheter, må De la meg vite det pr. telegram. — Som grunn for hans visum angis naturligvis rekreasjon. Det må minst gjelde for fire dage, da reisen alene varer 2 dage.

Maxton skal sørge for underveis å skaffe opplysninger om punkt 11. Jeg må anta at man i Oslo(!) kan gi svar på punkt 13, men alt hva De kan få bekreftelse på er naturligvis nyttig. Hvorledes De skal skaffe Dem svar på de andre spør-

Forts. side 7

Retterstedet på Akershus

Og så var engelskmennene interessert i hvor malmbanen kunne ødelegges

Loven - Andenæsingene —

(Forts. fra s. 1)

ke den påklagede handling eller undlatelse — selvsagt også i forrederiparagrafene osv.

Det er muligens en forklaring — men ingen undskyldning — at han av okkupasjonsstyret (sammen med 9 andre etterpå «godtatte») ble ansatt som professor. Er det herr Andenæs's dilemma dette at det etter frigjøringen ikke var sundt for ham å hevde at loven fremdeles måtte leses innenat? En hel del jurister — bl. a. den tilside-satte dr. jur. Gunnar Astrup Hoel våget dette.

Da vi her i Folk og Land er venner av slike u-imot-sigelige dokumentasjoner som visse folk skyr som pesten — skal vi henvise interesserte til professor Andenæs's store juridiske krumspring: «Okkupasjonstidens «likvidasjoner» i rettslig belysning» — hans patriotiske jungelanalyse og forsvarsskrift for begåtte hensiktsmessige mord i Tids-skrift for Rettsvitenskap for 1948, se særlig avhandlingens avsnitt VI, side 27 flg. Herr Andenæs finner det her åpenbart nødvendig — just i professor R. S. Skanckes dødsår — å innstille på at når fjern- og nærstyrte sivile fra bakhold knaller ned borgere av et totalt okkupert land som har kapitulert i krigsstil-stands-avtale, underskrevet av overkommandoene og etter befaling av den Kgl. norske regjering — da er dette **krigshandlinger**, som uten offentligrettslige undersøkelser, av professor Andenæs in blanco erklæres for rettmessige at være.

Professor Andenæs har åpenbart måttet fylle tidens og konjunkturenes krav til den vår mest akrobatiske jurist og ser derfor bort fra den kjedelige hovedkapitulasjons-avtale. Da han ikke har deltatt i krig og øyensynlig ikke vil vite — ikke engang teoretisk — hva krig er — uttrykker han dette slik:

«At likvidasjoner og sabotasje-akter foretatt etter ordre av ansvarlig myndighet innenfor motstandsbevegelsen, må anerkjennes som egentlige krigshandlinger, kan ikke være tvilsomt».

Dette er jo en fundamental begrepsforvirring. —

Men dessuaktet skriver denne eiendommelige forsker at om det enkelte medlem av Milorg kunne betraktes som «krigsmand» i forhold til den militære straffelov — «er et spørsmål jeg (Andenæs) ikke skal gå inn på».

Dette burde han jo gjøre, da det jo er disse og lignende personer som utførte de Andenæsiske krigshandlinger, som for eksempel mordene på Elsa Kristoffersen og Knut

Knutson Fiane. Nu atter Andenæs: «Som hovedregel var Hjemmestyrkene ikke folkerettslig beskyttet».

Med et sideblikk på retten og et fundersamt, bekymret blikk ut i den onde tåke hvori også en Andenæsisk fremtid idag hyller seg — skriver han så:

«Teoretisk sett er det tenkelig at krigssituasjonen kan tjene som skalkeskjul for drapshandlinger med rent private motiver, f. eks. hevn-akter eller rovmord».

Ja, just det —

Okkupasjonsmordene — de med riktig politisk fortegn — stammer vesentlig fra en enu herskende klikk som forvekslet sine personlige ønskemål med Norges interesser.

Likvideringene er sjofle ugjerninger som er søkt drapert med Den norske løve og alskens «krigs»dekorasjoner». Dette vet alle innviede idag. Men ingen tør si det — ennu.

På sin snodde måte har professor Skeies etterfølger i strafferett offentlig innstillet på at mord, røverier og andre overgrep er O.K. hvis de kan sees som et befalt ledd i motstand mot politisk missliebige. I dette syn har han hatt følge — hittil — av de to Riksadvokater etter frigjøringen. Og av Stortingets flertall. Se således hvilken skjebne erstatningssøknader fra likvidertes etterlatte har fått. Dette er alt sammen bolsjevikisk juss i sin skremmende brutalitet. Ikke engang en offentligrettslig undersøkelse har man turdet gå med på. I dette spesielle spørsmål har minst tre rakryggede menn offentlig talt Roma midt imot: Overlege Johan Scharffenberg, professor Arne Bergsgaard og sogneprest Eystein Poulsen.

Den ungdom som er vokset opp i nærheten av Andenæsingenes & Co.s katetre har sett at man skyter, straffer og sjalter ut folk for mindre forgåelser, enn dem man forfremmer, belønner og bedikter andre for!

Man sukker over den stigende ungdomskriminalitet. Men samfunnets støtter idag burde sukke over sin egen feighet og kjæling for forbrytelser som passer i krammet notabene —

Ungdommen har sett at rene illgjerningsmenn feires som beaumontens spisser, og som om de hadde vært soldater!

Ja, herr Hasselknippe i Verdens Gang skrev til og med Eidsivating frikjente drapsmenn og ranere, at «de var soldater!»

På den annen side har ungdommen sett — at moralsk høytstående og tildels på annen måte fremragende

mennesker — av Norges beste i by og bygd — straffes og ribbes, idet man falskelig tillegger dem den mest nedverdiggende forbrytelse:

Militært landsforrederi. — Dette kunne anklagerne selvsagt ikke bevise. Det ble fingert gjennom an- og uordning, idet herrerne Arntzen, Aulie, Solem & Co. fingererte med loven, tildels på høyere befaling etterat pressen hadde gjort den alltid med makten samarbeidende Ola Nordmann rettsbevisstløs... Tross Skeies og mange andres protest — for eksempel dommer Bjarne Didriksens — vilde man ikke lese loven etter dens ordlyd — Grunnloven, og straffeprosessloven av 1887 og straffelovene av 1902.

Den herskende klikk — som er full av Alger Hiss og hysj — medvirket til å innføre bolsjevikisk juss i Norge. Er det rart at ungdommen slår til skaglens og sier at nu skal vi leke oss med disse hallunkene. Stjel hva der er stjålet.

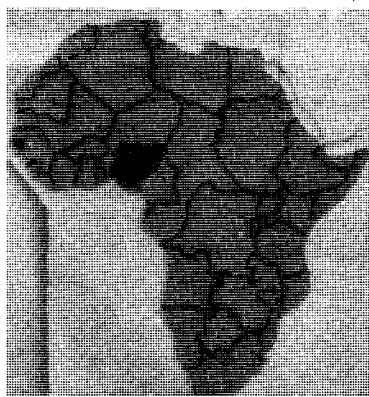
De som med fornektelse av fakta og rett syndet i den hensikt å få stort sett strafferettslig uskyldige stemplet for vanærende forbrytelser — de kommer ganske sikkert i sin tid til å bli behandlet på samme måte — hvis de ikke er døde i tide. Som de til udåden hentet kraft utenfra — kommer den logiske gjengjeldelse utenfra? Den kommer da atter til å ramme hovedsaklig uskyldige! Nemlig ungdommen, som kanskje kommer til å gå ad undas sammen med de mimrende, dekorerte. Et tema for en Goya og en Daumier!

Hadde bolsjevikene menneskelige grunner for sine orgier til å begynne med? Andenæsingene og Solemene fulgte derimot u-lovens vei uten å være i nød. Det er den lille forskjellen. De saget av den gren på rettens svære tre som det lille norske samfunn — som kan transporteres bort i noen tusen jernbanevogner — skulle ha sittet under. —

Han som ga retningen navn er naturligvis personlig et bedårende menneske. Han tegnet rent til å bli en blinkende knapp på verdensvesten. Like etter frigjøringen av de bundne komplekser i 1945 — forskrekket han den herskende klikk med en åpen kritikk av bolsjevikjussens verste ting. Plutselig ble prof. dr. jur. Johs. Andenæs bomm stille. Han var blitt hyret som Riksadvokatens assistent.

Er det så som Alf Larsen hevder i FARMAND at det ikke er de politiske, men de kunstneriske krav som skal herske i kunsten — må det være like klart at det er lovens krav som skal herske i strafferetten, og ikke po-

FOR NEGRENE . .

Nigeria ligger på vestkysten av Afrika

(Forts. fra s. 4)

som ikke steppebrannen hadde svøpt over landet hvert år. Det to meter høye gresset er så å si ugjennom-trengelig — og farlig fordi ville dyr kan snike seg inn på en skjult av det tette gresset. Vi satte derfor fyr på det selv. Sot og aske hvirvlet opp ved vindstøtene mens ilden spraket. De hvite har prøvd å nekte oss denne

litisk oppiskede stemninger og fundamental begrepsforvirring. En blindtarm kan heller ikke opereres på en politisk måte, men på en faglig. Og slik hele veien. Den herskende politisering volder lede hos ungdommen. Det er grodd opp hos den ikke bare lov- og rettsforakt, men en aggressiv uvilje mot yrkespolitikere, som mistenkes for bare å mele sin egen kake og ri sine egne kjepphester! Ungdommen er utvilsomt tilhenger av en komplett avpolitisering av samfunnet — med et topartsystem som overgangsform.

Hvis den fagstyrte korporative stat skal være målet — kan denne riktignok trues av flere under — bl. a. fag- eller spesialistidiotiet, det vil si av en manglende oversikt. Det er her den evige drøm om en menneskelig elite kommer inn som et ko-ordinerende ledd. Dette forutsetter at alle våre utmerkede og begavede Andenæsinger i alle ombud — om mulig — korrigerer seg selv og lutrer seg for sine nye — sine opprinnelige kall.

Det er i slike vanskelige tider som de vi har gjennomlevet siden 1940 at LOVEN, dens lesere, lærere og brukere skal vise sin styrke i stormen! Vi har Justiskomiteens og Jon Skeies ord for at loven inneholdt remediene til på en riktig og lovlig måte å løse alle strafferettslige og konstitusjonelle spørsmål som dukket opp før, under og etter den tyske okkupasjon av Norge. Særlig burde dette være klart for «de menn som la Norge åpent for invasjonen» — som professor Skeie skrev til undertegnede etter frigjøringen, mens jeg satt i politisk varetektsfengsel.

Oslo, 9. april 1961.

ALEXANDER LANGE.

ildspåsettelsen, men — da vil solen før eller senere være så varm at gresset tenner seg selv, og da er ilden mye farligere. Den kommer overraskende og ukontrollert, kanskje på en dag med sterk vind. Mens steppebrannen står på, går alle rundt med sot på klær eller hud.

Våre landsbyer ligger spredt, men de hvite vil at vi skal bo samlet i større landsbyer. For å beskytte oss mot tse-tsefluen, sier de. Helst er det vel for kontrollens skyld, så de kan passe på at alle betaler skatt. Selv om den ikke er mer enn et pund i året for hvert voksent menneske, er det et problem hvor de skal ta det fra.

Våre hjem består av hytter, laget av leire, trevirke og stråtak. Negrenes privatliv er komplisert. Vi hadde familietvister, hekseri og medisinnmens virksomhet mot onde ånder.

Men den nye tids tegn trenger seg inn, og vi er ivrige etter å få lære, og vi følger lærerens minste budskap og bevegelse. Dessverre er en del av våre læremestre mindre godt utdannet i misjonsskoler eller regjerings skoler. Det oppstår en lengsel etter å leve annerledes, og det bringer i sitt følge ønsket om å utvandre til de store byene, tjene penger og bli lik de hvite vi lærer om.

Også svarte barn, leker, tørster etter lærdom, gråter, ler og drømmer om eventyr. Min far var streng mot oss og advarte oss alltid mot den hvite kulturs farer. «Bruk aldri alkohol!» sa han, «for da nedsetter du dine evner og gjør deg til slave under de hvite. La deg ikke fanges inn av denne last!»

For dette har jeg alltid vært min far takknemlig. Ved mange, mange anledninger under mine reiser har man prøvd å få meg til å drikke. Da har jeg alltid hørt min fars stemme: «Min sønn, selg deg ikke til slave!» Og jeg har aldri latt sivilisasjonens uvane fange meg i sitt garn. Jeg har aldri latt meg overtale til å ta en drink når velmenende hvite har prøvd å overtale meg.

Min far ville jeg skulle hjelpe ham i arbeidet på vår lille farm og bli blant våre egne. Jeg kunne ikke, for jeg hadde fått reiselysten i blodet. En dag tok jeg farvel og bega meg på egen hånd ut i verden. Jeg tilbragte mine lykkeligste år ved en misjonsskole i Lagos. Misjonæren Erik Martinsen fra Bergen var min første lærer og velgjører, som satte meg istand til å studere videre. Senere har jeg reist og reist og studert ulike folks liv. Det fins dårlige svarte mennesker og dårlige hvite. Det fins gode hvite mennesker og gode svarte. I Afrika idag fins

Vidkun Quisling - - Da England forberedte angrepet —

(Forts. fra s. 5)

gavelse på sitt felt. Les hans bok «Russland og Vi», skrevet for over 30 år siden, og se Dem om i verden i dag, hvorledes den nu ser ut. Quisling fikk en gang under okkupasjonen det spørsmål: «Tror De ikke at tyskerne kan bli vanskelig å ha med å gjøre, hvis de vinner krigen?» Svaret lød: «Jo, utvilsomt, men av to onder velger man det minste». U.S.A. har, noe sent, men dog som den første, antatt dette synspunkt på verdensutviklingen.

IV.

De store skjelsettende skikkelser innen Vestens historie har så å si alle lidd den samme nådeløse skjebne som f. eks. Sokrates, Kristus, Cæsar, Giordano Bruno, Napoleon o.s.v. I Østen står kulturen høyere selv om sivilisasjonen ligger etter. Brahma, Buddha og Muhammed fikk dø i fred på sotteseng. Kulturen er klasseløs og krever ikke iskap etc.

Man har forsøkt å skjemme ut mange av disse skikkelser ved å henge seg i småtterier i deres daglige livsførsel. Det har ikke noe med forholdet å gjøre. Det er deres tanker, ideer, som har betydning. De lar seg ikke stanse. Hva har det med saken å gjøre at Sokrates var en tufs i sin hjemlige livsførsel, at Cæsar var en lettsindig knekt (til sine

mange ansvarsløse hvite arbeidsgivere som bare prøver å vinne mest mulig penger ut av landet vårt. De har liten tanke for de svarte. De spør aldri hva de tenker. De bare ser på om de svarte kan sine ting, og ergrer seg når de ikke forstår alt med en gang. De lønner sine tjenere så lavt som mulig og forneder dem hundre ganger om dagen uten selv å merke det.

Heldigvis er det mange hvite mennesker det afrikanske folk kommer i kontakt med som er av et annet slag. Det er Afrikamisjonærene. Se forskjellen mellom dem og de vanlige europeere i landet! Misjonærene har viet sitt liv til oppgaven å lære de innfødte kristendommens budskap. De menn som deltar i Afrikamisjonen er viljesterke og fulle av idealistisk glød. De gjør aldri forskjell i sitt velgjørenhetsarbeide, om det er en kristen, hedning eller muhammedaner som ber om hjelp. Til alle døgnets tider er de rede til å hjelpe de innfødte, om det gjelder sykdom eller andre vanskeligheter. Mange steder er der misjonssykehus, og dit går de innfødte helst. Regjerings-sykehusene er gratis, men stellet dårlig. De betaler derfor heller for å bli pleiet av misjoneren, selv om pengemangelen er kronisk. De vet at de får førsteklases behandling på

legionærers store fornøyelse og begeistring), at Napoleon kunne være meget ubehersket og uoppdragen o.s.v. Hitler hadde kanskje ikke verdens beste manerer, men det endrer intet å skjelle ham ut for malersvenn o.l. (hvilket vel kan være bra nok). Han ante Englands forestående skjebne etter den krig det hadde fått istand for å redde imperiet og han ante også faren ved kommunismen for Vesten.

Om Quisling heter det, at han var upraktisk, det vil vel si som politiker (etter hjemlig nydemokratisk målestokk). Takket være ham kom dette folk ikke desto mindre bedre gjennom okkupasjonen enn noe annet tyskokkupert land på tross av en innbitt motstand fra en skurk av en rikskommissær og alle mulige vanskeligheter, som ble lagt ham iveien fra «patriotisk» hold på Englands vegne.

V.

Verden har også intelligente og begavede menn, hvis misjon i verdensutviklingen er baktstreverens. De holder seg til systemet, at to og to er fire. Mennesker med stor politisk innflytelse, som halsstarrig søker å holde tiden fast. Churchill f. eks., en begavet og dynamisk eksponent for de store baktstrevere. Hans politikk har vært den samme form imperiepolitikk som Palmerstons for 100 år siden. God dengang, ubrukelig idag. Resultatet er nøyaktig det motsatte av det tilskitende, å bevare Englands storhet og maktstilling i verden. Feilberregning etter systemet å legge sammen to og to til fire, som kan være meget bra, når det gjelder å efterspore årsaks-sammenhengen i begivenhetene, men det sier ikke så meget om fremtiden.

«Allmakten liker ikke ting, som varer lenge» heter det. En annen av dens redskaper, som idag i sitt fedreland er avskrevet som den store statsmann og fredsfyrste, som han for noen år siden ble utbasunert som, har fått — noe forhastet — sin statue, her i Norge. Ta vekk den! Forhastede statuer og bautaer er farlige vitner om litt av hvert.

OLAF HOLM.

misjonssykehusene. Legene der er gode, søstrene likeså.

— Jeg vil gjerne høre din mening om afrikanernes frigjøring.

— Det er en vanskelig historie. Vi er svake og våpenløse, men vår kamp er en fortvilet kamp for frihet. Idag hilser ikke folk hverandre goddag med ordet Habari eller Jambo, som betyr: hvilke nyheter? Nå sier de innfødte Uhuru, som betyr frihet.

— Og hva med Afrikas framtid?

— Jeg mener det er mulig

(Forts. fra side 5)

mål vet De sikkert best selv. Men hvis De kan unngå det, så la Dem ikke skyte ned i den anledning.

Med de beste hilsener til dere alle, Maxton vil fortelle Dem alle nyheter.

Deres John Poland.

Kan jeg få tilbake mine linealer? Vi trenger dem hårdt her.

*

Dette dokument gir et godt eksempel på de metoder som det engelske hemmelige etterretningsvesen, hvis medlemmer var kamuflert som diplomatiske embetsmenn, anvendte under sin spionasje i Skandinavia, og spesielt da Norge. Det ordinære ord «konsul» dekket i virkeligheten faktiske embeter under admiralitetet. Dette fremgår blant annet av bilaget til brevet fra Mr. Poland. Bilaget er ikke rettet til konsulen i Narvik, men til den ledende embetsmann i marinens kontrolltjeneste (Senior Naval Control Service Officer). Admiralitetet legger imidlertid vekt på at den aktverdige gentleman, den britiske konsul i Narvik «på ingen måte kompromiterer sin stilling, eller vekker mistanke på stedet». Også dette synes å bevise at embetet som konsul og som Senior Naval Control Officer er forenet i en og samme person. Det er heller ikke uinteressant at Informasjonsministeriet i London er av den mening at en rekke spørsmål som vedrører havneanliggender kan ordnes som et ledd i «det vanlige arbeide». Hva der altså skjuler seg under en britisk konsuls «vanlige arbeide» kan en her få et innblikk i.

at den europeiske sivilisasjon kan gjennomtrenge Afrika. Men ennå trompeterer vilka elefanter i urskogen, ennå brøler løvene i jungelen ved landsbyene. Palmer suser fortsatt i den hete vind. Stammenes melodier lever uopptegnet i minnet gjennom generasjoner. Trommene lyder like eggende. Men — hvem vet? Snart kommer kanskje alt dette til å stilne, og sivilisasjonens øks gjør Afrika til et Europa. Alt dette er mulig, men kanskje lite ønskelig. Langsomt må vi selv bygge opp vårt land, og se de farer som den nye tid bringer med seg. Negrene er en nøysom og enkel folkerase som har levet sitt primitive liv i villmarken i uminnelige tider. Det blir ikke lett å forvandle dem til moderne mennesker med Vestens kultur og teknikk. Framtiden vil vise om det lykkes. Innerst i meg selv lever dog min barndoms minner. Fra den gang jeg smidig, sammen med mine kamerater, drev jakt og klatret i de høye palmer for å skaffe mat.....

Admiralitetets skrivelse lyder i oversettelse:

31. januar 1940.

Svarene på spørsmålene på vedlagte spørreskjema ber man om å få hurtigst mulig. Det ville være formålstjenlig om De ville sende de enkelte informasjoner under henvisning til tilsvarende numre såsnart de er tilveiebragt. Jeg må betone at Deres bestrebelsers på å skaffe disse opplysninger på ingen måte må kompromitere Deres stilling eller vekke mistanke på stedet. Meget av det som angår de havneforhold vi har mest bruk for, kan utvilsomt skaffes tilveie under Deres vanlige arbeide.

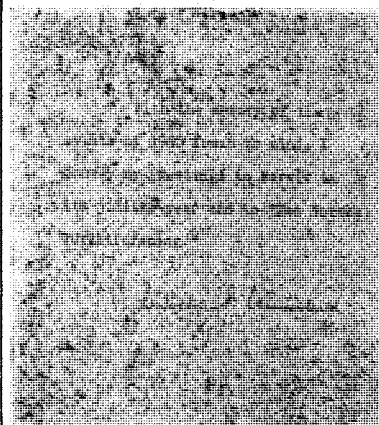
Geoffrey Cooke
for D. N. I.

Spørreskjemaet selv, som altså sammen med foranstående skriv ble sendt den britiske konsul i Narvik gjennom Mr. Poland fra Stockholm, vedrører et stort antall militære enkeltheter i byen Narvik og dens omegn. I punkt 10 kreves det opplysninger om muligheten for landsetting. I punkt 11 kreves det detaljerte opplysninger om hvor malmbanen fra Narvik til Sverige best kan ødelegges.

Det høyst karakteristiske og avslørende spørreskjema har følgende ordlyd:

Fornødne opplysninger om Narvik.

1. Kan nye og nøyaktige kart over by og havn fåes på stedet?
2. For to år siden ble det innberettet at man kunne vente en omfattende utvidelse av

Hovedmannen i angrepsplanene mot Norge var ikke snauere enn at han sendte hilsningstelegram til byen han bragte ulykken over.

havnen i den nærmeste fremtid. Det ønskes innberetning om hvor langt fremskreden denne utvidelse er, hvis den overhodet er påbegynt, samt alle til rådighet stående enkeltheter med hensyn til planer for fremtiden.

3. Hvor mange innbyggere har Narvik i øyeblikket?
4. Detaljerte angivelser angående mulighet for lossing og den nåværende eller planlagte benyttelse av marine-

støttepunktet i Ramsund er særlig nødvendige.

5. Nøyaktige enkeltheter er nødvendige om reparasjons- og andre muligheter som Luossavara-Kirunavadra A/B verftet frembyr.
6. Opplysninger nødvendige angående kullforsyning:
  - a) Lagerrummenes antall og beliggenhet.
  - b) Nåværende eller normale lagerbeholdninger.
  - c) Største lagerkapasitet.
7. Opplysninger nødvendige angående oljeforråd:
  - a) Oljens art.
  - b) Antall og beliggenhet av tanker.
  - c) Nåværende eller normale forråd.
  - d) Største lagerkapasitet.
8. Hvilke etterretningsmidler (telefon, telegraf etc.) står til rådighet.
9. Angående forsvaret av Narvik:
  - a) Kan De få bekreftet at det er oppstillet 5 kanoner overfor Ramsund i nærheten av innløpet til Ofoten fjord og kan De angi stillingene nøyaktig?
  - b) Kan De gi detaljerte opplysninger om kanonenes kaliber, skuddvidde og betrykningsvinkel?
  - c) Kan De få bekreftet at Narviks forsvar består av et bevegelig batteri på 4 antiluftkanoner, Bofors-typen, og oppgi enkeltheter om dette?
  - d) Kan De få bekreftet at Narvik skal forsvares eller bli forsvart av et kystbevoktningskib med 20 cm-kanoner i Vestfjorden?
10. Opplysninger nødvendige angående kystens beskaffenhet med henblikk på landgangs-muligheter og streifpatroljer m.v.
11. Er det Dem mulig å få bekreftet at jernbanen mellom Narvik og riksgrensen lett vil kunne saboteres. I bekræftende tilfelle er detaljerte opplysninger om de steder hvor jernbanelinjen er sårbar, nødvendige.
12. Hvilke havnefartøyer står til rådighet, fremfor alt lektere, prammer og bugserbåter.
13. Tilføyelse: Kan De få bekreftet at det eksisterer et minedepot på fastlandet ved Kirkenes, og at mineutleggere i nærheten venter på ordre til å legge ut et minefelt?

TANNLEGE MAANDEN

Hansteensgt. 2
TF. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNLEGERING

Trondheim

Gåste Johnsonsgt. 5 - V. Lade-
moen kirke - Voldsmånde

Tannlege

MARTIN KJEMDAAS

Hansteensgt. 2

TF. 44 75 54

FOLK OG LAND

Kronvitnet Kastner -

(Forts. fra s. 1)

tykke hadde gått med på å gjøre dette for å trekke Tysklands navn ned i søle og vannere og dermed tjene de alliertes sak, uansett om det skulle kunne lede til at mange jøder måtte ofres.

Grunwalds anklager mot Kastner ble fremsatt i 1954, det vil si straks etter at Israel hadde fått istand den såkalte erstatningsavtale med Vest-Tyskland. Israels regjering og de zionistiske organisasjoner forsøkte energisk å beskytte Kastner og bestred alle anklager som ble rettet mot ham. Men det oppstod en bred opinion i Israel, som var overbevist om Grunwalds ærlighet, og det kom til demonstrasjoner og trusler mot Kastner, som til sist ikke engang våget å forlate sin bolig. Til slutt var det intet annet tilbake for Kastner enn å reise sak mot Grunwald for injurier.

Likeoverfor dette skritt bestemte den gruppe av rebeller som stod bak Grunwald å gå til motangrep. De oppfordret for det første alle jøder som hadde kjenskap til Kastners fortid om å stille sine opplysninger til disposisjon for Grunwald. For det annet sendte de en representant til Nürnberg med oppdrag der å samle alle opplysninger som kunne brukes mot Kastner.

Den etterfølgende prosess varte i to år og ble en av de mest sensasjonelle begivenheter i Israel.

*

Den historie om de tyske jødeforfølgelser som utkrystalliserte seg under rettergangen, sammenfattes av The Arab Observer slik:

«År 1930 levet i Tyskland mere enn 400.000 jøder, som behersket største delen av Tysklands økonomiske liv. Disse jøder var naturligvis bestyrtet da Hitler kom til makten. Men deres innflytelse skulle avvikes så fredelig som mulig. År 1933 ble det inngått en avtale mellom Hitlerregimet og den zionistiske bevegelse, som skulle gjøre det mulig for jødene å utvandre til Palestina. Denne avtale, kjent under navnet «Haafarahavtalen» slo fast at Tyskland i løpet av 6 år skulle la mere enn 1/4 million jøder utvandre og ta med seg 3 milliarder riksmark i form av varer, utrustning, maskiner o.s.v. Disse skipslaster var et livsviktig fundament for opprettelsen av en zionistisk økonomi i Palestina, noe som senere førte til stiftelsen av staten Israel. Nesten 200.000 tyske jøder emigrerte således til Palestina for der å starte fabrikker og industrier. Det var Nazi-Tysklands bidrag til stiftelsen av staten Israel.

Da krigen brøt ut i 1939 hadde en stor del av de mel-

lomeuropeiske jøder utvandret til Palestina eller andre deler av verden. I den engelskjødiske avis Jewish Chronicles årbok for 1938 ble antall jøder i hele verden oppgitt til 10.948.000 personer. I samme årbok for 1948 var tilsvarende tall 12.493.000. Skulle Hitler virkelig ha drept 6 millioner jøder, så ville det si at antall jøder i verden i løpet av seks år skulle ha øket med ca. 7,5 mill. Men det er jo umulig.»

Det var formodentlig for å tilbakebevise disse tall at aktoratet i Eichmann-saken hadde mobilisert en jødisk skriftlærd dr. Salo Baron fra U.S.A. til å gi en utredning med helt andre tall enn den jødiske årbok berettet. Han «pekte på at etter hans beregning var 16,5 millioner jøder i verden i 1939 og 12 millioner ved fredsslutningen.» Som en ser stemmer det siste tall så noenlunde med hva den jødiske årbok opplyser, mens det tall samme årbok oppgav i 1939 nå plutselig er blitt forhøyet med 5,5 millioner. Hvorledes dette skal forklares ble ikke oppgitt.

Men tilbake til Kastner-saken igjen. Vi siterer fortsatt The Arab Observer:

«Av de sakkyndiges og vitnenes utsagn i Kastnerprosessen, kunne konstateres at det levet bortimot 6 millioner jøder i Europa da krigen brøt ut (1939) — den største gruppen, ca. 3 millioner i Sovjet-samveldet. Nesten en halv million befant seg i sikkerhet i England. Antallet av dem som undslapp nazistenes innfall i forskjellige land anslår man til 1 million. Dessuten ble jøder som bodde i det indre av Russland, i Sveits, Sverige og England aldri utsatt for nazistisk forfølgelse. Da de allierte i sin tid besatte Europa fant man et stort antall levende jøder i Rumenia, Ungarn, Frankrike og andre land. Til og med i Tyskland var fremdeles mere enn 10.000 jøder ilive. Antall jødiske krigsofre står derfor i forhold til andre nasjoners tap av menneskeliv, for eksempel polakkenes, jugoslaverne og grekernes. Antallet 6 millioner drepte jøder må altså, mildt sagt, betegnes som en overdrivelse.»

De tall en her opererer med stemmer som en ser ganske annerledes godt overens med tallene i Jewish Chronicles årbok enn de en nå lanserer under Eichmann-saken.

I Kastnerprosessen fremkom det ellers at under hele krigen ble Kastner i Ungarn som leder for den zionistiske organisasjon og han hadde tillatelse til å reise fritt omkring i hele det okkuperte Europa. Disse reiser ble foretatt etter ordre av den zionistiske verdensorganisasjons høyeste ledelse. The Arab Ob-

FIN ATTEST TIL DOMMERNE

I et stortingsreferat leser vi at «justisminister Jens Haugland og Erling Wikborg (Kr. f.), Oslo, var i Stortinget enig om at domstolene skal være uavhengige av de andre statsmaktene, og at denne uavhengigheten henger sammen med at dommerne er fast ansatt og derfor ikke behøver å frykte for at de kan bli avsatt». Vi vet ikke om det var en noe forsinket minnelse om «retts»-oppgjøret som fikk herrene til å være bekymret på den virkelige retts vegne, men hvorom allting er så var uttalelsene en knusende, men ikke urimelig dom over de norske jurister, som lar tanken på egne personlige forhold til avansement og avsettelse gå foran den rett de har svoret å varetå.

DET AMERIKANSKE TYVERI AV PRIVATEIENDOM

Noen norske borgere, deriblant Hamsuns arvinger, er som kjent blitt frastjålet verdier i USA av myndighetene, som påberoper seg at det er

«fiendtlig eiendom». Det samme gjelder alle tyske borgere som hadde privateiendom i USA. Nå meddeles det i Vest-Tyskland at den amerikanske utenriksminister Dean Rusk temmelig bryskt avviste statssekretær van Schepenbergers forsøk på å komme inn på denne sak med «This is absolutely irrelevant».

UØNSKET

Flere og flere personer og aviser i Sveits krever at Charlie Chaplin skal utvises på grunn av sin åpenlyse lovprisning av Kremlsjefen. Det meddeles ellers at Chaplin i tilfelle vil forlegge virksomheten til Moskva, hvor han vil skrive sine memoarer. Den amerikanske filmindustri var og er som kjent omtrent for 100 % vedkommen på jødiske hender og i likhet med Chaplin er de fleste av de jødiske fødte skuespillere og skuespillerinner kommunister.

ANTISEMITISME I ARGENTINA

Når det ikke akkurat skjer i Tyskland, så hører en ikke

server forteller videre:

«Grunwalds vitneprov avslørte at Kastners hus ofte ble besøkt av ledende nazister og at han ofte ble innbudt til rådslagning i Berlin. Nazistene satte mange jøder i konsentrasjonsleir fordi de mistenkte jødene for å være spioner for russerne eller vestmaktene. Men antall jøder i konsentrasjonsleirene var aldri høyere enn 400.000, og det var mest fattige jøder. De rike og innflytelsesrike jøder fikk ved Kastners hjelp tillatelse til utreise til Sverige, Spania, Portugal, Nord-Afrika eller Sveits. Andre tok sin tilflukt til Vichyregjeringens Frankrike.

I Kastners rolle inngikk å samarbeide med nazistene og rette nazimyndighetenes oppmerksomhet mot hver jøde som arbeidet for de allierte — Grunwald sa under prosessen at Kastner var skyld i nazistenes massaker, for det var hans oppgave å angi alle jøder som samarbeidet med Tysklands fiender.»

Kastner stod under rettergangen innfor det dilemma: enten å holde fast ved zionistenes tall «6 millioner» eller også å si hele sannheten. Ifølge Arab Observer ble han støttet under hele prosessen av Ben Gurion og Moshe

Sherett, som forsøkte å stive ham opp til å holde ut. De sørget også for at han fikk de best mulige forsvarsadvokater. Kastner holdt seg også faktisk koldblodig rolig under hele rettergangen, og domstolen frikjente ham, bare med den reservasjon at han hadde «undlatt å oppfylle sin plikt mot menneskeligheten». Denne undlatelsesynd tør altså ha veiet lett i vektskålen mot Kastners fortjeneste å ha reddet en masse ledende zionister.

Den arabiske avis' sluttord lyder slik:

«Kastner forlot domstolen som en i navnet fri mann, men klar over det faktum at den alminnelige opinion i Israel fordømte ham. I denne pinlige stilling overveiet han å revoltere mot sine herrer og rykke ut med sannheten om de «6 millioner». Men dette var en virkelig fare for zionismen, som jo trengte 6-millionersmyten for å presse frem medlidenhet og dollars fra Amerika og erstatningsmilliarder fra Tyskland. Derfor ble det besluttet at det var best Kastner døde —»

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ eadmerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og halsbare loftstrapper.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

meget om hakekorssmørrier eller det som verre er. Deutsche Wochen-Zeitung meddeler imidlertid at i Buenos Aires ble for kort tid siden en synagoge brent ned og i den spesielle jødegate «Estado de Esrael» ble en rekke av gatnavnsskiltene revet ned. Argentina er som kjent det land som nest etter USA har flest jødiske innvånere. Etter bortførelsen av Eichmann har det stadig vært antisemitiske opptrinn.

HAKEKORSFLAGG

Når vi ellers nevner hakekors, så kan det ha sin interesse å meddele at i sitt arbeidsværelse i Kreml har Krustsjov hengende som utsmykning på veggen et gammelt flagg med hakekorset. Han har fått flagget som gave.

SLIKT KAN IKKE HENDE HER

I Tyrkia gjorde som kjent hæren for noen tid siden kort prosess med de korruperte partipolitikere, og nå sitter det korruperte systems fremste representant Adnan Menderes med flere på tiltalebenken og trues av dødsdom. Er det så noe rart i at Aftenposten plutselig har fått bløte fornemmelser og antyder at dødsdommer ikke passer så godt i et demokrati som man syntes her i Norge i 1945. «Et gammelt ord sier jo at under galgene har gresset vanskelig for å gro», forteller bladet med dyster mine. Det samme gjelder antagelig eksekusjonsstedet på Akershus.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr.

halvår i Skandinavia. Ut-

landet forøvrig: kr. 35,- pr.

år, kr. 17,50 pr. halvår. I

nøytralt omslag kr. 40,- pr.

år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgiror. 16450.

Utgever A/L Folk og Land